

İLLÜZYON DEĞİL İSTİDRAC-1

Nureddin YILDIZ hoca efendinin "Dünya Nasıl Dönüyor?" (42.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Bugün Meryem validemiz, İsa aleyhisselamı tıpkı Kur'an'da anlatıldığı gibi doğuracak olsa –biz de namaz kılan Müslümanlarız, oruç da tutuyoruz, hac için kuraya da giriyoruz. Şimdi bir an iletişimimizi keselim dünya ile ve şu soruya cevap bulalım: Müslümanlığı Araplar'a bile bırakmayan iyi Müslümanlar olarak bizler, Meryem validemiz İsa aleyhisselamı doğursa İsrailoğulları'na Allah Teâlâ'nın yaptığı gibi "inanacaksınız, bu sizin peygamberiniz" dese inanabilir miyiz? Ebu Bekir radiyallahu anhu dinlerken gözyaşı akıtmak kolay. Her insan duygusaldır, gıdıkladın mı gıdıklanır, ağlattın mı ağlar.

Kardeşler,

Büyük konuşuyoruz. Büyük laflar ediyoruz. Şu insanlık değil, bu doğru değil, ben olsam şöyle ederim, Ebu Hanife şunu yanlış yaptı, Abdülhamid'in siyaseti doğru değil... Konuşmaya geldi mi konuşuyoruz. Süper Müslüman olduğumuz için her türlü hakkımız da var konuşmaya... Ama bir sorunun cevabını arıyorum: Allah Teâlâ, İsrailoğulları'na doğruluğuna yüzde yüz inandığımız bir imtihan yaptı. Ne dedi: "Bu Meryem, babası olmadan İsa'yı doğurdu" dedi. İsa aleyhisselam da kundaktayken konuştu: "Ben bu kadının çocuğuyum, peygamberim ben" dedi. Aynı sahneyi tasavvur etmeye çalışalım. Bugün ümmet-i Muhammed kalitesindeki imanımıza rağmen, bir tefekkür edin: İnanabilir miyiz? O teslimiyeti gösterebilir miyiz? Yoksa bunu 'tasavvufun safsataları' diye bir menkıbe gibi başımızdan mı atarız?

Hiç kimsenin birbirinin imanı hakkında konuşmaya hakkı yok, gerek de yok. Buyurun, böyle bir mucizeyi kabul edecek kapasitemiz var mı; bunu tefekkür edelim. Bunu nerede tefekkür edelim? Bir ay, iki ay demlensin kafamızda bu, böyle baştan savıp "tabii kabul ederdim yahu, hemen koruma olarak kendimi tayin ederdim ona" falan demeye gerek yok. İnanacağımız şeyleri konuşalım; yapabilir miydik?

Neden böyle bir giriş yapma ihtiyacı hissettim? Yaşadığımız dünyada, bu başımızda dönen olaylarda hep "filan İslam toprağı işgal edildi, filan yerdeki petroleri çaldılar, madenlerimizi kendilerine götürdüler, müzelerimizi soydular" diyoruz. Esasen imanımız açısından da işgal altındayız biz. Mümin kimliğimiz ve şahsiyetimiz de sürekli altı oyulan bir yapıya dönüştü. Küçük bir deprem, tarumar edebiliyor. Çünkü altı oyuluyor sürekli. Miraçtan geldiğinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Ebu Bekir; sanki o da onunla oradaymış gibi tasdik etti. Şimdi bizim hocalarımız bile "yoktur aslında miraç, böyle bir şeye gerek yok" filan diyecek hâlde geldik, geldiler maazallah. Bir şeye dikkat çekerek konuma girmek istiyorum. Suriye, Irak, Filistin... işgal edildi, doğru. Kimi şehit kimi gazi, kimi sakat kaldı, doğru. Bunlar zaten çocukların da -neredeyse hayvanatın bile- anlayacağı şeyler oldu.

İmanımızla da oynanıyor. Bu ahir zaman fitneleri imanımızı da sarsmaya başladı. Bunu onlarca örnek üzerinden tefekkür edelim. Bir tanesi de Meryem validemizin İsa aleyhisselamı doğurması olayıdır, karşımıza çıksa ne yapardık? İsrailoğulları'na "İlanetliler, vay nasıl böyle yaptınız" demek kolay. Biz ne yapardık? O dev mucizeyi gördü İsrailoğulları, "olsa olsa Allah'ın oğludur bu" dediler. Hâşâ, hâşâ! تَعَالَ اللهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ Allah böyle şeylerden münezzehtir. Doğru dürüst bir çocuk doğurduğunu görmediği hâlde hatta belki de kısır olmuş, çocuğu olmazlara ulûhiyet atfediliyor şimdi. Böyle bir mucizeye gerek kalmadan, bir postun üzerinde oturduğu için, çok şirketi olduğu için de insanlara ulûhiyet izafe edilebiliyor artık. Kur'anımız eğer onlarca ayetinde İsrailoğulları'nın, İsa aleyhisselamı kabullenemediklerinden bahsediyorsa bu bir masal değildir. İnsan olarak genlerimizde bulunabilecek

hastalıklara karşı teyakkuz işaretidir, anlarız-anlamayız; herkesin kendi imanı ile ilgili.

Kardeşlerim,

Bu bölümü bir kenara koyalım. Meryem annemizi kucağında İsa ile görsek ne yapardık? Kabul eden on bir kişiden biri olur muyduk? “Evet, sen normal bir insansın, bu da Allah’ın yarattığı normal bir çocuktur” diyebilir miydik? Burada bir şeye dikkat dikkat çekmek istiyorum: İmanlarımız elde keklilik değildir. Yahudi’nin Mescid-i Aksa’ımızda gözü olduğu gibi, iblisin de imanımızda gözü vardır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dışında herkesin imanında da gözü vardı. Ömer bin Hattab radiyallahu anhin imanında da gözü vardı. Bu hepimizin teyakkuzda olması gereken bir noktadır. Şimdi neden böyle bir giriş yaptığımıza dair B paragrafına geçebilirim.

İblis lanetullahi aleyh, imanımızı alacak derken; sakallarımızı kesecek demiyoruz. Bizi Allah ile bağlı tutan bağlarımızı koparacak veya zayıflatacak demek istiyoruz. Bunlardan bir tanesi de; bu dünyanın kıyametinin olacağına dair hissiyatımızdır. Mümin olmak demek; yaşadığın dünyanın sabit olmadığına inanman demektir ama bu inanma, “evet böyle inanıyoruz” deyip üstünkörü götürülecek bir iman değildir. Böyle inandığın; kiraladığın evinden, yaptığın işinden, yolculuklarından, ibadetinden, sosyal ilişkilerinden, takside girmenden; her şeyden belli olduğu zaman böyle bir iman var demektir. Bir insan, günde üç-beş bin defa “ben ahirete iman ediyorum, dünya yıkılacak” dese, ebedî kalacak gibi de yatırım yapsa bunun neresine ahirete iman denir? Ahirete iman ettiğini iddia ediyor, hazırlık sıfır hatta ters hazırlık var; yani dünyanın başına doğru gitmeye çalışıyor. İmanımız yatırım olduğu zaman iman var demektir. Aktif bir mümin hâline getirdiği zaman bizi o iman, mümin oluşturmuş demektir.

Fani Dünyayı Ebedileştiriyoruz

Bugün, bütün dünyada neredeyse yaktığın doğalgazı bile sigortalattıran mantık, göklere doğru yükselen yapılaşma, birikimin, yatırımın, kazancın sınırsız hâle gelmesi, doymak için değil çatlamak için para kazanma, midemizi doldurmak değil yeme şehvetimizi çıldırtmak için sofraya oturma, yeme yarışı yapacak kadar insanlık sınırlarını zorlayan görüntümüz, doymaz ve ölçü kabul etmez idrakimiz gösteriyor ki dünya üzerinde bizim fanilik vasfını ebedileştirmeye doğru meylimiz olmuştur. Allah’ın fani dediği dünyayı ebedileştirmeye doğru meylediyoruz. Ortada, gerçekte böyle bir proje yok ama pratiğimizde var. Seksen yaşından sonra yüz yirmi ay takside giren insanların başka türlü anlaşılmayacak bir hayatı var bu dünyada.

Bu nedenle biz, mevcut dünyanın bir illüzyon olduğunu, bu illüzyonda Allah’ın kâfir kullarını da kâfirlere sempatiyle bakan mümin kullarını da dünyanın ebedileşebileceğine dair bir kanaatle tuzağa düşürdüğünü görüyoruz. Bu nedenle, müminler âdeta dünyanın her yerinde sürünürken, kâfirlerin kanat takıp gökten uçaksız uçar gibi büyük bir görkem içinde yaşamalarının büyük bir istidrac olduğunu yani Allah’ın bu imanlarından ve salih amellerinden umut kestirilmiş kullarını tuzağa düşürdüğünü görüyoruz.

Bugün Batı medeniyetinin gökdelenlerle simgelenen, teknolojiyle simgelenen gelişmesi Allah’ın istidracıdır. İstidrac ise bizim için sadece ve sadece, Allah’ın kudretini ispat eden bir büyüklüğüdür. İstidrac, Allah’ın sevmediği kuluna daha fazla imkân vermesi demektir –bu cümle çok önemli! Sevmediği kuluna daha fazla imkân vermesine istidrac denir. İstidracın sonucu ise tuzağa düşürmektir. Bu Allah’ın

kanunlarından bir kanundur. Daha sonra ayetler göreceğiz, bunu Allah yapıyor bu dünyada. Bugün Müslümanlar olarak, sabah namazını kıldığımız hâlde çıktığımız iş yerinde bir kazanç elde edemezken biz, namazı ve Allah'ı reddedenlerin, servetle o gün geri dönmelerinin anlamının ne olduğunu bulmaya çalışacağız. Ancak bundan önce bizim, "Meryem validemiz İsa aleyhisselami bugün doğursaydı ve biz o mucizeyi görseydik ne yapardık?" sorusuna cevap bulmamız lazım. Öbür türlü, Meryem'in çocuğunu Allah'ın bir mucizesi olarak kabullenip başına taç edemeyecekler, bu ayetleri de kabul edemeyeceklerdir.

Bu noktadan yola çıkarak mevcut dünya yörüngesini yani Müslümanlar'ın bu kadar sürünüyor gibi görünmelerini, Müslüman kim değilse onun da sefa süren görüntüsünü anlamamız için bizim, burada beş temel maddeyi çözmemiz lazım.

Bir: Bir kere biz dünyanın sonundayız, başında değiliz. Biz, Şit aleyhisselam zamanında yaşamıyoruz. Nuh aleyhisselamın gemisinin karaya oturduğu zamanda değiliz. Artık hiçbir peygamberin gelmeyeceği, şurada fizyolojik olarak da dış görüntü itibarıyla bile sonunun geldiği belli olan bir dünyadayız. Şurası delinir, burası delinir, iklimi değişir, suları kurur... Yani ahirete dair dünyanın sonunun geldiği, kıyametin kopacağına dair aslında çok bir işarete de gerek kalmadı. Dünyanın sonunun nesillerindeniz, bu bir. Bunun tartışılacak bir boyutu yok.

İki: Dinimiz, şeriatımız, Peygamber'imiz aleyhisselatu vesselam, dünyanın başından bize bilgiler verdiği gibi sonundan da vermiştir, ortasını da zaten kendisi gösterdi. Dolayısıyla yarın Müslümanlar olarak biz, Rabbimizin önüne çıktığımız zaman; "bilmediğimiz, anlamadığımız, birden bire karşımıza çıkmış bir süreç yaşadık" filan diyemeyeceğiz. Niye diyemeyeceğiz? Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz hadis-i şeriflerinde, Kur'an'ımız da ayetlerinde bize dünyanın başından da sonundan da haber verdi. Bugün -şu teknoloji de dâhil- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ana hatlarıyla, dünyanın mevcut görüntüsünü bin dört yüz sene önce tarif etmiştir. Teknolojik işaretler de dâhil.

Bu nedenle eğer biz, bir bilgi eksikliği yaşıyorsak bu dinimizin bizi bilgisiz bırakmasından değil bizim, dinimizin bize "öğrenin" dediği şeylerden yoksun bir hayat yaşamamızdan dolayıdır. Eğer bugün Batı medeniyeti başımızı döndürüyorsa bizim, bu bizim çok çorak bir arazide yetişmiş olmamızdan değil dinimizin bize vermek istediği bilgileri alma kabiliyetimizin olmayışındandır. Öyleyse biz dinimizi hakkıyla öğrenince, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem haberlerini öğrenince, çok net bir şekilde bu zamanı da tanımış olacağız. Burada çok önemli bir örnek zikredebim. Bugün Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem sadece bir tek hadis-i şerifi bile, adına Batı medeniyeti denen veya bizim de peşine takılı verdiğimiz mevcut görkemli uygarlık, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in üslûbuyla bin dört yüz sene önce önümüze konmuştur.

Meşhur Cibril hadisinde ne diyor; anneye baba gibi, patron gibi hitap eden çocukların bulunmasından söz ediyor. Anne, çocuğu ile konuşuyor ama sanki o annesini doğurmuş gibi aralarında alt-üst ilişkisi ters olmuş. Bunu eğer çok da halk üslûbu ile anlayacak olursak; çocuklarından korkan anneler, çocuklarına çocukluk yapan annelerden Efendimiz aleyhisselatu vesselam söz ediyor. Yaşadığımız toplumun tablosu kuşbakışı izlendiğinde bu mucizeyi görmek mümkündür.

Aynı hadisin devamında Cebrail aleyhisselam, Efendimiz'e ısrarla "bu kıyametin alametlerinden biraz daha bahsetsene" derken ne buyuruyor: "Zamanında -yani gençliklerinde- koyun çobanlığı yapan,

ayakkabısız dolaşan adamların, büyük binalar yaptıklarını görürsün.” Bu hadisin nasıl bir mucize olduğunu görmek için İstanbul’da bugün, büyük bina denen eserleri yapan firmaların sahiplerinin İstanbul’a çıkarılma terlikle mi geldiklerini araştırabilirsiniz.

Biz yirmi katlı binaları gördükçe onlara ‘Resûlullah’ın verdiği haber’ diye bakamıyoruz. Bunun on ikinci katındaki daire kaç paradır diye bakıyoruz. Sorun burada zaten. Kaça satılıyor diye bakıyoruz. Gözümüzün önünde, işe giderken yüz defa, dönerken yüz defa, her gün yüzlerce defa Peygamber aleyhisselamın haber verdiği mucizeyi görüyoruz. Bugün İstanbul’da, gökdelen yapan firmaların hangisinin babası da büyük inşaat firmasıydı zamanında?

İslam Her Yerdedir; Her Yer

Üçüncüsü: İslam zaman ve mekân olarak evrenseldir. Müslüman vasıflı, Âdemoğlu da zaman ve mekân olarak evrenseldir. Ne demek? İslamiyet, Allah’ın yarattığı bütün zamanlar ve Allah’ın yarattığı bütün mekânların dinidir. Rahmeten li’l-âlemîn gelen Peygamber’imizin karakteri budur. Bunun için Allah’ın kaderi bu perspektiften bakıldığında anlaşılıyor ki kutuplarda, ekvatorlarda, çöllerde, ormanlık arazilerde, şehirlerde, köylerde, teknolojinin bulunduğu zamanlarda, kağı arabalarının olduğu zamanlarda, insanların hastalanınca yakıldığı zamanlarda, “hastaysan gel, seni biz yeniden diriltiriz” diye tıbbın ayyuka çıktığı zamanlarda, uzayda yaşıyorsa uzayda, yerde yaşıyorsa yerde, Medine’de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kurduğu İslam devletinde, demokrasinin ilâhlaştığı demokratik bir devlette, komünist bir devlette, kabile devletinde, okyanuslarda bir gemide, havada bir uzay aracında veya uçakta...

İnsan nerde varsa, hangi zamanda yaşıyorsa, hangi mekândaysa, hangi sistemde ise bütün zamanlar, bütün sistemler, bütün ırklar, bütün mekânlar ve bütün fırsatlar ve bütün avantajlar ve dezavantajlar, olumlu şartlarda, olumsuz şartlarda kıyamet günü Allah yarattığı yüzlerce milyar kulunu, mahşer meydanında topladığında, Medine-i Münevvere’de, Mescid-i Resûlullah’ta namaz kılıp gelenler, Mescid-i Resûlullah’ın kıymetini bilemeyip münafık olarak bölünüp gelenler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek torununun kanlı cesedini görüp İslam’dan soğuyup kaybolup cehenneme gidenler, o kanı akıtıp cehenneme gidenler, Resûlullah’ın torunu öldürülse bile Resûlullah’tan kopmaz imanını ispat edip gelenler...

Rus Komünizm’inin, Bolşevizm’in zulmünün altında Allah demeyi becerenler, sistem Komünist olunca dinini de Komünistleştirenler, aklıktan kıvranıp secde edemeyecek, bir deri bir kemik kalmış olduğu için oturup secdesini yatarak yapabilenler, avretini örtecek bir şey bulamadığı için ima ile namaz kılanlar, “Allah beni niye aç bıraktı” diye dininden vazgeçenler... Parasını koyacak yer bulamayıp hepsini Allah için verecek kadar cömert müminler, kulluğundan taviz vermeyenler ama parayı bulduktan sonra Müslümanlığı fakirlerin dini zannedenler... Kıyamet günü mahşer demek, Âdem’in çocuklarının bütün zamanlarda ve bütün mekânlarda test edilmiş karakterlerinin toplandığı yer demektir.

Nuh aleyhisselamın gemisinin aylarca su üstünde kalması gerekmiyordu. O ceza on dakika içinde tahakkuk etmiş; Nuh’un oğlu bile ölmüş gitmişti zaten. Ama altı ay suyun üzerinde neden kaldı gemi? Hikmetini Allah bilir şüphesiz ama kıyamet günü Nuh’un gemisindeki seksen üç veya doksan, kaçsa o insanlar da dirilecekler. Su üzerinde aylarca kalmış bir gemide bile kulluk yapmış, Allah’a secde edilmiş

kıvamdaki insanların da örneği onlar olacaklar; mahşer bu demektir. Mahşer; sadece insanların haşredildiği mahşer değil Allah'a kulluğun milyarlarca alternatif üzerinden yaşandığı şartların haşredildiği yer demektir. Bunun için biz, Bilal kırbaçlanırken "ah, bu ne çekiyor" zannediyoruz. Hâlbuki kırbaçlananların sultanı Bilal olarak gelecek o. Milyarlarca kulluk ve Allah'a secde etme alternatifinden biri de Bilal'in alternatifidir. Ortada bir yanlışlık yok.

Bu zamanın müminleri olarak da Meryem bugün çocuğunu önümüze getirirse ve o İsrailoğulları'na anlattığı şeyleri bize anlatsa şu teknolojinin, şu demokrasinin, insan hakları vesaire hangi safsata ile senelerdir beyinlerimizi çürütüp defolu hâle getirdilerse bütün bu manzaradan sonra "Allahuekber, topraktan yarattı Allah da babasız yaratsa ne olur!" deyip iman edebilecek kapasitede kalacak kadar medyadan, iletişimden, cep telefonundan, internetten iki bin on beş yılında etkilenmemiş müminler olabilmek...

Bilal'in kırbaçlanmasıyla bizim cep telefonlarımızdaki veya diğer cihazlarımızdaki frekanslar aynı şeylerdir. Çünkü Bilal'in yanı sıra, kırbaçtan korkan pek çok insan Ebu Cehil'in kölesi olarak cehenneme yuvarlanıp gittiler. Yani Allah sadece Mekke'de, Medine'de, Taif'te bir de Kahire'de, İstanbul fethedilince de İstanbul'da kullarını denemek murat etseydi yirmi şehrin dini olurdu İslam. Allah, mülk olarak nereyi yarattıysa bir karış toprağı hariç olmamak üzere her yerde kulluğunun test edilmesini murat etmiştir. Babamız Âdem aleyhisselamı dünyaya gönderdiği dakikadan son Âdem çocuğı ruhunu teslim edinceye kadar da bütün zamanlar Allah'ındır; Allah tek bir saniyeyi kulluğun gerçekleşmesi emrinin dışında tutmayacaktır. Dolayısıyla Nuh aleyhisselamın gemisi neyse, nasıl on binlerce insandan sadece seksen-doksan kişi o gemiye bindiyse bugünkü yüzer şehir denen gemiler de okyanuslarda aynı mantıkla dolaşıyorlar aslında. Bugün de insanlık aynı kulluğı kabul edip edemeyeceğı üzerinden yürüyor.

Bu sebeple mümin olarak biz, kâinata bu mantıkla bakmadıkça Allah'ın kâinat üzerindeki sırlarını anlayamayız. "Yahu hem sabaha kadar teheccüt kılıyoruz, hem de sabahleyin İsrail gelip bombalıyor bizi!" deyip kâfir olarak gidersen ahirete; Allah Teâlâ'nın sırrını anlayamayız. Eğer bu sırrı anlarsak testere ile kesilmiş peygamberlerin niye o işkenceye maruz olduklarını anlarız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem niye yetim doğduğunu anlarız. En yakın Ebu Leheb'in ve karısının ona niye işkence ettiğini anlarız. Amca yeğenine niye işkence eder, edebilir; ancak o zaman anlayabiliriz.

Bugün, bu dünya üzerinde tek bir saniye "filan yerdeki olay yanlışdır, bu olmamalıydı" dediğimiz an, o saniyenin ve o mekânın on santimetrekare yer bile olsa Allah'ın kabzasının yani kudretinin dışına taşıtığını, Allah Teâlâ'nın oraya hükmedemediğini söylemiş oluruz, maazallah. Böyle bir şey ebediyen ağzımızdan çıkamaz. Elbette Filistin'de 2 yaşında çocuklar kurşun yağmuruna tutulurken veya dünyanın başka bir yerinde bir zalim böyle bir cinayet işlerken içimiz cız eder. Bunu önlemek için ilk uğraşan, ilk gayret eden biz olmaya çalışırız. Ama bunun program dışı olduğunu aklımızdan bile geçirmeyiz. "Demek ki Rabbim beni iki yaşında çocukların kurşun yağmuruna tutulacağı, fosfor bombasıyla öldürülecekleri bir dünyanın saf, mümin kulu olarak mahşer yerine gelen adamı olmamı murat etmiştir" diye düşünürüm.

Mahşer yerine dönüp de mahşer yerini bu projenin mekânı olarak gördüğümüz zaman sadece insanlar değil ilk insandan son insana kadar bütün zaman ve bütün mekânların ayrıntılarının haşredileceğı yer olarak gördüğümüz zaman, mevcut dünyada biz kendimizi süper iman ehli olarak görmeyi de tadarız. Aksi takdirde zengin malı fakirin ağzını yorarmış üslubundan biz, ashab-ı kirami roman gibi okur gideriz.

Ashab-ı kiram o zaman zengin malını anmak gibi anılır içimizde. Biz bu zamanın müminleriyiz. Rabbimiz bizi 2015 yılında, insanoğlunun uydularla uzaydan yönlendirildiği bir zamanda kul olarak görmeyi murat etmiştir. Bu zamanın fitne fesadına karşı direnmek Ebu Cehil'in, Übey ibni Halef'in kırbaçlarına karşı "Ehad! Ehad!" deme mücahitliğidir. Bunu anlayamadıktan sonra görülecek çok işimiz var demektir.

Bugün, eğer takvim doğruysa iki bin on beş sene oldu İsa aleyhisselam doğalı. İki bin on beş senedir kaç milyar insan, "İsa Allah'ın oğludur" dediği için cehenneme girecek, bir düşünebilir misiniz? Düşününce insanın ödü patlıyor. Sadece şu anda üç milyar Hıristiyan, "İsa Allah'ın oğludur" dedikleri için, teslise inandıkları için cehennem kütüğü olarak yaşıyorlar bu dünyada. Bundan önceki asırlarda... İki bin on beş senedir, "İsa Allah'ın oğludur" deniyor. Bu milyarlarca insanın cehennemde ebedî kalma nedeni olan imtihanı karşımızda hissetmeye çalışalım. Menkıbe dinleyerek iş ucuz olmuyor. İmtihan üç-beş sene, yaz tatili için çekiliş yapmak demek değil ki. Ebedî cennette, ebedî cehennemde kalma üzerine yapılan bir testtir bu. İman bu zaten. Üçüncü maddemizi unutmuyoruz; mahşer yeri trilyonlarca alternatiflerin, trilyonlarca toprak örneğindeki mücadelenin haşredildiği yerin adıdır. Sadece doğan çocukların toplandığı bir sıra bekleme yeri filan değil. Mahşer yerini daha büyük görmek zorundayız.

Bu Zamanın Mümini Elli Kat Fazla Kazanıyor

Dördüncü noktamız: Bugün biz, kendimizi İsa aleyhisselamın dönemindeki müminlere benzettik. Benzettik, inşallah ispatımız ve gayretimiz de benzer Rabbimin lütfu keremiyle. O gün on kişi, on bir kişi, iki de adını yazdıramayan diyelim; on beş kişi bu mucizeyi anladı, iman etti, ebedî cennet kazandı. Sonra biri casus çıktı, o da döküldü. Ama onları Allah, "İsa'nın havarileri", "can dostları" diye Kur'an'a tescil etti, Kur'an adamı oldular. Az olmaları, beraberinde kazançlarının da büyük olma nedenini getirdi. Varsayım olarak, bugün biz aynı mucizeyle karşılaşacak olsak ne yapardık; bunun üzerinden yürüttüğümüz fikrimizde şu noktaya geliyoruz; demek ki bugün biz, insanlığın milyarlarca kere bocalayacağı bir dönem yaşıyoruz. Eğer Allah, lütfuyla ve keremiyle bizi 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen, Kur'an'ı kitabı kabul eden, şeriatını sistem kabul eden bir iman ve idrak sahibi olarak yarattıysa Allah, biz de bu süreç içerisindeyse ve aldanmayalım, tuzağa düşmeyelim diye çalışıyorsak, aman iki insan daha bu tuzağa düşmesin, kurtulsun diye gayret ediyorsak, bunun için vakıf-dernek kurduysak, bir şeyler yapıyorsak eğer... dördüncü maddede diyoruz ki kesinlikle bu, mesaisi yazılacak şeydir. İman yevmiyemiz yazılacağı gibi fazladan mesai yaptığımız için -çünkü fazladan mesai yapmadan bu zamanda kurtulmak mümkün değil- mesaimiz kat kat verilecektir. Bunu nerden biliyorum? Defalarca dinlediğimiz hadis-i şerifte Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu fitne fesat zamanını nasıl tarif ediyor; "Ah benim kardeşlerim" diye içlenişini hatırlıyor musunuz?

"Ah benim kardeşlerim, beni görmeden, sadece getirdiğim kitabı okuyarak bana iman edenler, hadislerimi dinleyerek bana iman eden kardeşlerim var ya..." Bu dönemin Müslümanları için, fitne fesat döneminin Müslümanları için yani bu çöplükte açan çiçekler, bu zor zamanda erimeyenler, bu güneşin altında donup kalmayı becerebilenler ashab-ı kiramla ölçüm yapılarak ellisine muadil kabul ediliyor. Sahabi olarak değil çalışma performansına verilen ücret olarak. Efendimiz aleyhisselam mesai takdiri, mesai farkı olarak elli katından söz ediyor. Çünkü hadis-i şeriflerinde de zaten "elli kat, yetmiş kat sıkıntı olacak" diye haber vermişti. Sıkıntıların büyüdüğü oranda Allah'ın ecri de büyüyor. Zor elde edildiği sürece kıymeti artıyor.

Bugünkü Müslümanlar olarak bir, iki, üç başlık açtık. Dördüncü başlıkta diyoruz ki evet, böyle fırtınalı bir dönem söz konusudur, doğrudur; evet, çok büyük bir imtihan sürecindeyiz, doğrudur; evet, kâfir elini kaldırdı mı istediğini eziyor geçiyor, doğrudur. Öbür taraftan kâfir beni okşuyor, okşadığı yer uyuz oluyor. Vuruyor, vurduğu yerim kırılıyor. Her türlü baskı altındayım. Ama dördüncü maddede dedik ki bütün bunlara rağmen bunları dileyen Allah, böyle olmasını murat eden Allah, aynı zamanda ecrini de farklı takdir buyuruyor. Bu fitneli zamanın müminine normal zamaninkinden daha fazla, daha yüksek ecirler yazıyor.

Beşinci maddemiz kardeşlerim; mümin, zaman seçme hakkına sahip değildir. “Ben Selahaddin Eyyubi zamanında gelmek istiyordum ki melekler şu yiğitliğimi bir görsünler...” Hayır, sen lidersiz, halifesiz, imamsız bir zamanda geleceksin ve ümmet-i Muhammed’in dağılmayanlarından olacaksın. Senin imtihanın bu. Kul, imtihan zamanı ve mekânı seçemez. “Ben Medine’de yaratılalım. Mescid-i Nebi’de itikâf yapmak istiyorum” deme hakkına kimse sahip değil. Nerede yarattıysa Allah; Komünizm’in hâkim olduğu veya bir faşizmin hâkim olduğu, ondan daha basit başka bir sistemin hâkim olduğu bir yerde de yaratır, kulluk ister senden, Medine-i Münevvere’nin ortasında yaratır, orda kulluk ister. Nerede yarattıysa Allah, yarattığı şartlarda adaleti de zaten sağlıyor. Buradaki yarattığı kulunun darasını ona göre ayarlıyor. Oradaki yarattığı kulun darasını da ona göre ayarlıyor.

İkinci bir örnek, imanımız açısından: “Ne mutlu yahu!” diyoruz ya, “Ne mutlu! Ebu Bekir sağında, Ömer solunda, önünde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.” Baksan kadın göremiyorsun Medine’de zaten. Eh ne güzel, hurmadan başka da bir şey yok. Dondurma yeme imkânın yok ki acaba bunun içinde katkı maddesi var mıydı yok muydu; öyle bir derdin de yok. Her şey helal. İçki de yasak. Ne güzel! Bir de onlara sor bakalım. “Bu adamın gözlerinin altında sır dönüyor ya Resûlallah!” diye Cebrail dakika başı geliyor. Evli hanımına bağıryorsun; ayet geliyor. Göklerin yere kadar yapıştığı bir zamanda Medine’de yaşadılar. Bize ne kadar cici geliyor. Tabii, ashap deyince sadece Uhud’da eli kılıçlı kahramanlar hissedersen o zaman öyle olur. Sosyal hayatları incelendiğinde hele Medine’de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle yaşadıkları on sene sanki bugünün çok daha iyiydi diyemeyeceğimiz kadar çetin bir dönemdi. “Ne güzel işte taksit dertleri yoktu...” Nasıl yoktu taksit dertleri?

Açınız Kur’an-ı Kerim’e bakınız. Allah Teâlâ, fetva sormak için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gitmeden önce “sadaka verip öyle gidin Peygamber’in yanına” diyor. Bir dönem böyle uygulama yaptılar. Yani “ya Resûlallah, namazım oldu mu?” diye soracaksın ama önce bir fakire sadaka vermen gerekiyor. Bunu vergilendirme olarak da isimlendirebilir isteyen. Yani ashab-ı kiram, bugün bizim hayal edemeyeceğimiz zorluklar ve badirelerden geçip Allah’ın rızasını kazandılar; şen şakrak, dizi-film izleyerek değil. Bu sebeple beşinci maddede diyoruz ki biz Rabbimizin, bizim için takdir buyurduğu mekânda kulluğumuzu yaparız. Rahatlık hissederek şükrederiz, müminiz elhamdülillah. Zorluklarla karşılaşsak sabrederiz, müminiz elhamdülillah. Hata edersek istiğfar ederiz, müminiz elhamdülillah.

Bütün zamanlar ve mekânlar, Osmanlı’nın hilafet sistemiyle Türkiye’nin demokratik sistemi, Rusya’nın filanca sistemi, Doğu Türkistan’daki Müslüman’ın filanca sistemi, Afrika’da devletsiz kabile sistemi, Paris’teki laik demokratik sistem, Hindistan’daki bilmem ne sistemi; ne olursa olsun, nerede olursa olsun, yarın Merih’te toplu konut yaparlarsa Merih’te kirada oturan insan dahi Allah’ın nimetiyle karşı karşıyadır. Şükredip etmediği test edilecektir; ya Allah’ın imtihanıyla karşı karşıyadır ki sabredip

etmediği test edilecektir ya da bu iki süreç arasında bir hata yapmıştır, istiğfar edip etmeyeceği test edilecektir ya da mümin değildir, sıra dışı zaten. وَلَا يُسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ Allah, “Kâfirlere bir hesap yok” buyuruyor. Onlar rahat, onların kayıt numarası yok çünkü. Teröriste vergi çıkar mı? Vatandaşlık numarası yok ki neresine vergi çıkacak.

Bütün Zamanlar ve Şartların Dini

Mümin bütün zamanların ve mekânların müminidir. İsrailoğulları’nda sadece Orta Doğu’nun bir köyünde ibadet etmekle mükellef olmuş insanlar vardı. Biz öyle değiliz. Kâinat diniyiz, elhamdülillah. İslam, kâinatın dinidir. Yerin beş yüz metre altında bir yaşam şartı olursa orada da İslam yaşayacak mümin. Uzaya taşındığında da İslam yaşayacak, denizin altında, bir geminin içinde yaşasa orada da İslam yaşayacak. Ve bunu ya Allah’a şükrederek ya sabrederek ya da istiğfar ederek geçirecek; mümin budur zaten.

Dolayısıyla bir, iki, üç, dördüncü maddenin sonucu olarak beşinci maddede diyoruz ki bizim için bu dünyada bir şey değişmiyor. Çünkü bizim derdimiz Rabbimizin rızasıdır zaten. Eğer bunu bir Sultan Fatih’in İstanbul’u fethedip Topkapı Sarayı’nın önünde oturup: “Çağırın bu müminleri! Hepsine birer ayran ısmarlayayım” dediği bir zamanda yaşasaydık Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin arzusunun gerçekleştiği bir zamanda hem küp küp ayranımızı içerdik hem de Rabbimize şükrederdik. Şimdi bira fıçlarından doğru dürüst yürüyüp gezemediğimiz Topkapı Sarayı’nın önünde sabrederek, içimize basarak, tekrar ayran içeceğimiz o mutlu günümüzü özleyerek ve onun için çalışarak geçiririz, sabır kazandırır bize bu sefer. Gafletle geçirdiğimiz bir elli senemiz, seksen senemiz varsa onun için de istiğfar ederiz, hareket ederiz. İslam ölmez. Müslümanlık öldürülemez. Çünkü Müslümanlık sadece Afrika’da, ekvator şartlarında yaşanabilir bir din değildir ki kuzeye gelince ölsün. Bütün zamanların dinidir.

Burada Buharî ve Müslim’in rivayet ettiği bir hadis-i şerifi sizinle paylaşacağım. Buharî ve Müslim bizim için ne anlam ifade ediyor? Şu anda hayalî de olsa canım Resûlullah aleyhissalatu vesselamı konuşurken dinlediğimi hissediyorum. Bu hadis-i şerifi, Huzeyfe bin el-Yeman radiyallahu anh naklediyor. Sanki Huzeyfe’yi önünde oturmuş da elinde de not defteri var ya da ses kayıt cihazı diyelim -bugünkü şartlarda olsun- kaydediyor. Buharî de onun arkasında, “ne demişti sana” diyor, not tutuyor. Böyle görüyorum, elhamdülillah. Ben böyle inanıyorum, böyle cennete gireceğim, Rabbimin lütfuyla. Böyle olmazsa ne olur? Olmazsa olmasın, benim zararım yok. Ama böyledir de “böyle değil” dersem, yandım alimallah. O zaman kavruhdum işte.

Buharî’de 3606. hadis-i şerif, 7084. numarada da tekrar ediliyor. Müslim’de de 1847. hadis-i şerif. Bu tür hadis-i şeriflere “muttefekun aleyh” hadis diyoruz. Yani Buharî ve Müslim beraber rivayet etmiş. Biri rivayet etseydi bizim için yetiyordu. İkisinin de aynı noktaya ulaşmış olmasını daha güçlü bir bilgi olarak kabul ediyoruz. Bu hadis-i şerif uzunca. Ben bu hadis-i şerifi beş maddede yorumladım. Yani bu saydığım bir, iki, üç, dördüncü maddeler, bu hadis-i şeriften esinlenerek ortaya çıkardığım şeyler oldu. Diyor ki Huzeyfe radiyallahu anh: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelir, herkes müspet şeylerden sorardı. Benim ise içimde bir ürperti vardı. Kötülüklerden korkardım, ben de hep kötülüklerden sorardım.” Yani dert konuşturmuş ya bunun da içinde bir dert var. “Acaba dünya ne olacak, imanım ne olacak... Bu dertlerimden dolayı ben hep o konuları konuşurdum.” Yani negatif konuları.

Bakın ne konuşmuş Huzeýfe radiyallahu anh. Ömer bin Hattab diyor ya, bir oda dolusu adam lazım bana. O bir oda dolusu dediği adamlardan birisi Huzeýfe radiyallahu anh. Bir gün demiş ki: “Ya Resûlallah! Biz cahiliye hayatı yaşıyorduk. Allah lütfetti bize, ne güzel İslam geldi. Bu İslam’dan sonra tekrar o kötü günler gelir mi bir daha? Acı günlerimiz olacak mı bizim Müslümanlar olarak?” “Evet, olacak” buyurmuş. “Peki ya Resûlallah, o acı günlerden sonra tekrar bugünkü İslamlı günler gelecek mi?” “Evet, o da gelecek” buyurmuş. “Ama bu sefer sorunlu gelecek, problemlili olacak” buyurmuş. “Peki ya Resûlallah, probleminden ne kastediyorsunuz?” Buyurmuş ki: “Benim bıraktığım sünnetimin dışında bir yöntemle başınızda hükümler olanlar olacak.”

“Peki, bu kötülük tekrar nasıl gelecek ya Resûlallah?” Efendimiz buyurmuş: “Sizi cehenneme sürüklemek isteyecekler. Sizin gibi insan, sizin konuştuğunuz dili konuşacaklar ama cehennem bekçiliği yapacaklar.” Doğurduğu çocuğun Müslüman olarak yaşamasından İstanbul’da bir Müslüman’ın korkması bu işte. Her şey cehenneme davet ediyor çünkü.

“Peki ya Resûlallah, ben bu buyurduğunuz hastalıkla karşılaşırsam yani herkesin cehenneme koşturulduğu bir dönem gelir beni bulursa ne yapmamı emredersiniz?” Buyurmuş ki: “Böyle bir döneme rastlarsan müminlerin bulunduğu yerde, müminlerin halifesinin bulunduğu yerde bulun.” “Dağılırsa ya Resûlallah? Böyle bir derdi yoksa insanların, böyle bir şey olursa ne olacak peki?” فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ جَمَاعَةٌ وَلَا إِمَامٌ Bir vakıf kurup bir araya gelmiyorlar. Müminlerin bir emiri yok, ne yapayım? فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ جَمَاعَةٌ وَلَا إِمَامٌ O zaman buyurmuş ki: “Ekmek yemek yerine ağaç kabuğu yemek zorunda da olsan terk et o diyarları.” Buhari’de ve Müslim’de hadis-i şerif.

Kardeşlerim,

Burada bir incelik var. “Demek ki inzivaya çekilme zamanımız gelmiş...” diyemeyiz. İnzivaya çekilmekten söz etmiyor. İmamsız ve halifesiz Müslümanlar olabilir ama bunu yeniden canlandırmak düşüncesi olmayan Müslüman olamaz. O Müslüman’ı terk et gitsin. Biz bu, Huzeýfe radiyallahu anh hadisini dört maddede özetleyelim. Ben bu dört maddeyi özetlerken siz meşhur bildiğiniz hadis-i şerifi tefekkür edin. Hangi hadis-i şerif? بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيْبًا وَسَيَعُوْدُ كَمَا بَدَأَ “İslam garip başladı, yine garip olacak.” Bakın bir hadis-i şerif nasıl nebevî bir söz olduğu ortaya çıkan bir mantıkla söyleniyor.

İslam garip başladı, yine garip olacak sözü ne demek? İslam bir yuvarlak dönme zemini üzerinde yaşanacak demek. Pazartesiden sonra salı gelecek, haftaya bir daha yine pazartesi gelecek. Hayat devam ettikçe pazartesi hep gelecek, salı da hep gelecek.

Huzeýfe radiyallahu anhın rivayet ettiği bu hadis-i şerifte çok net bir şekilde hayatın hayır ve şerrin, iyilik ve kötülüğün, olumlu ve olumsuz şartların dönengeç yaşadığı yuvarlak bir zeminde döndüğu bir dünyada yaşadığımızı gösteriyor. Bir daha olacak mı? Olacak. Başka olacak mı? Olacak. Olacak mı? Olacak. Böyle buyuruyor. Ve her birinde de şartların değişeceğini söylüyor.

İkinci tespitimiz bu hadis-i şerifte; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kötülük geldikten sonra tekrar iyilik geleceği zaman sorunlarla dolu bir hayat yaşanacağını haber vermişti zaten. Hiç kimse “niye bu kadar grup var” dememelidir. “Bana ne gruplardan; Allah ve Resûlü bana yeter” demelidir. Efendimiz “tertemiz olacak, Cebrail gelip düzeltecek” buyurmuyor.

Üçüncü nokta: Efendimiz aleyhisselam, cinlerin gelip bizi çarpacağını söylemiyor. “Dilimizi konuşan, bizim gibi derisi olanlardan” diyor. “Saldırılarından değil iç ihtilallerden kork!” diyor. Dışarıdan soğuşun üşütmesinden değil bünye zafiyetinden kork, diyor.

Dördüncü noktamız: Müslümanlar bir kitledirler. Büyük bir grupturlar, bunun adı cemaattir. Cemaat, başıyla beraberdir. Eğer cemaat başını kaybetmişse o zaman Müslümanlık baş oluşturmak demektir. Çocuklara imanın şartları öğretildiği gibi Müslümanlığın iskeletinin aslı da öğretilmelidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek naaşı bir kenara bırakılıp önce ümmetin başı bulundu, ondan sonra İslam’ın dağılması önlenmedi de Efendimiz’in cenazesine geçildi diyerek başsız Müslüman’ın seksen milyona, bir milyara bölünmüş demokratik bir başlığın İslam başlığı olmadığını çocuklara öğretmek, İslam’ı bu kıvama getirmek diye bir görev var demektir.

Bu dört maddeyi topladığımızda “İslam garip başladı, yine garip olacak” sözünün ne manaya geldiğini anlıyoruz ve bundan sonraki bölümde de Allah’ın istidracı nasıl yaptığını göreceğiz.

Hamdele-salvele.